

TANTALOS

Staré řecké báje a pověsti

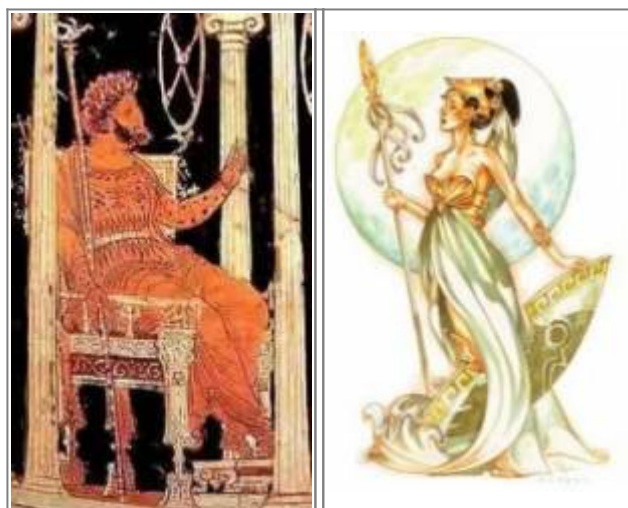
Eduard Petiška

online

PROMÉTHEUS	POTOPA	FAETHÓN	ORFEUS
Založení Théb	PENTHEUS	MIDAS	TANTALOS
NIOBA	PELOPS	O ZLATÉM ROUNU	IÁSÓN A MÉDEA
HÉRAKLES	PERSEUS	DAIDALOS A IKAROS	THÉSEUS
SISYFOS	BELLEROFONTES	MELEAGROS	OIDIPUS A ANTIGONA
FILEMON A BAUCIS	ERÓS A PSÝCHÉ	GÝGES A PRSTEN	TROJSKÁ VÁLKA
ORESTES	ODYSSEOVY CESTY	POSLEDNÍ PŘÍBĚH BEZ KONCE	Staré řecké báje a pověsti (komplet)

Staré řecké báje a pověsti v PDF - stiskněte tlačítko **TISK do PDF** na horní liště.

Mohlo by vás zajímat:

Biblické příběhy

Ivan Olbracht

STARÝ ZÁKON pro mládež

V Lýdii, v krajině, která dnes patří Turecku, panoval za starých časů král Tantalos. Nebylo bohatšího krále nad Tantalos. Hora Sipylos mu dávala zlato, jeho pole se táhla na dvanáct dní cesty a klasy na nich byly dvakrát tak těžké než na ostatních polích. Na travnatých stráních hlídaly houfy pastevců obrovská stáda dobytka.

I bohové obdařili Tantalos svou přízní. Dovolili mu, aby s nimi zasedl na Olympu za stůl a účastnil se jejich hostin a poslouchal, o čem nesmrtelní bohové hovoří.

Přesto byl Tantalos obyčejný smrtelník. I jemu předla sudička Klóthó nit života, sudička Lachesis ji rozvíjela a třetí, Atropos, čekala, až mu ji přestřihne. Ale na smrt Tantalos nemyslel.

„Chodím na hostiny bohů,“ říkal si, „a ničím se od nich neliším. Nalévají mi do poháru božský nektar, jím s nimi božskou ambrózii a vím, co si povídají. Nikdo z lidí nemůže pochybovat o tom, že jsem také bohem.“ Nejsi vševědoucí — ozvalo se v Tantalovi svědomí. „To nejsem,“ připustil Tantalos, „ale kdo ví, jsou-li vševědoucí bohové. Vyzkouším je a přesvědčím se o tom.“

Tehdy právě ukradl nějaký smělý chlapík v Diově chrámu na Krétě drahocenného zlatého psa. Přinesl ho Tantalovi, neboť věděl, že se král bohů nebojí. Král Tantalos skryl ukradený předmět u sebe. Zanedlouho přišel do paláce rozhořčený kněz.

„Králi,“ řekl, „nebývá zvykem vladařů, že se spolčují s rouhavými zloději. Vrať do chrámu, co ti nepatří.“

„Nevím, o čem mluvíš,“ odpověděl král.

„Jen si skrývej kradenou věc,“ blýskl kněz očima, „sebe před hněvem bohů neskryješ.“

„Kdybych byl provedl něco zlého,“ usmíval se Tantalos, „jistě by o tom vševědoucí bohové už věděli a potrestali by mě.“

A král Tantalos odpřísáhl, že zlatou sošku nemá. Kněz odešel s nepořízenou a král byl přesvědčen, že se bohové jenom tak tváří, jako by byli vševědoucí. Ve skutečnosti nevědí o nic víc než smrtelní lidé.

Zatím bohové věděli dobře o každém Tantalově činu, ale čekali, zda zaslepený král přece jen nedá přednost pravdě před lží, poctivosti před zlodějstvím a spravedlnosti před křivdou.

Tantalova zpupnost rostla a rostla. Už mu nestačilo, že sám směl pít nektar a jíst ambrózii. Kradl božský nápoj a pokrm ze stolu bohů a nosil jej z Olympu na zem, lidem. Každým skutkem se vysmíval božím a lidským zákonům a nakonec si vymyslel hrozný a neslýchaný čin.

Zabil svého syna Pelopa a pozval bohy na hostinu k sobě do paláce. Při hostině jim předložil maso vlastního syna. Démétér, bohyně rolnictví, snědla v zamyšlení kousek předloženého pokrmu, ale ostatní bohové zděšeně vyskočili od tabule.

I Tantalos se ulekl, poznal, že bohové jsou vševědoucí, a začal se jim klanět a prosit o slitování. Novým zločinem však dovršil míru zlých skutků. Zeus, vládce bohů, bez váhání srazil nelidského Tantara do nejhlubšího podsvětí, do tartaru. Za zlé činy spáchané zaživa odsoudil Tantara k věčnému trápení.

V říši mrtvých stojí Tantalos v čisté svěží vodě a trýzní ho krutá žízeň. Kdykoliv se sehne, aby zavlažil vyprahlé, rozpukané rty, voda mu zmizí pod rukama a nahmatá suchý písek. Na dosah roste na větvích nádherné ovoce, a Tantalos nemůže utišit mučivý hlad. Jakmile vztáhne ruku po hrušce, fíku nebo granátovém jablku, zvedne náhlý vítr větve a ovoce zmizí do výšky. Nad Tantalovou hlavou visí obrovský balvan a hrozí každou chvíli zřícením. Věčná smrtelná úzkost stiská Tantalovi hrdlo. Trojími mukami trpí král Tantalos v říši stínů.

Pozůstatky Tantalova syna Pelopa vhodili bohové do kotle. Sudička Klóthó vyňala z kotle Pelopa ještě krásnějšího, než býval, a vzkřísila ho k životu. Chyběl z něho jen kousek na lopatce, který snědla roztržitá Démétér. Snědený kousek nahradili bohové kouskem slonové kosti. Všichni z toho rodu mívali pak bílou skvrnu na lopatce.

From:

<https://cesty.in/> - **Cestovatelské stránky**

Permanent link:

<https://cesty.in/tantalos?rev=1602278090>

Last update: **2020/10/09 23:14**

